

Κοσμήτου πλέον, τάχυνε, λατρεία, καύχημά μου!
Εἶναι πανήγυρις διπλή.

ΔΟΝΑ ΣΟΛΑ.

Τὰ μαῦρα νυμφικά μου!
(Ἐξέρχεται.)

ῬΟΥΙ ΣΙΑΒΑΣ.

Τὰ δῶρά μου τὰ νυμφικά εὐθὺς εἰς τὴν ἰδίαν.
(Κάθεται.)

Τὴν θέλω χρυσοστόλιστον ὡς ἄλλην Παναγίαν,
Κ' ἐμπρὸς εἰς τόσα δῶρά μου κ' εἰς τὸ γλυκὺ τῆς ὄμμα
Νὰ κλίνη γόνυ θαυμασμοῦ καὶ ἀσκητῆς ἀκόμα.
'Ἄλλ' ὁ πτωχὸς προσκυνητῆς, ὁ θέλων σκέπη κλίνης,
Εἶπέ νὰ ἔλθῃ, ζήτηε τον συγγνώμην, μὴ βραδύνης.
(Ὁ ὑπῆρέτης ἐξέρχεται.)

—X—

ΕΚΕΙΝΗ.

Τῆς ζωῆς ἀπαυδῶν καὶ ψυχρὸς παροδίτης,
'Ἐφερόμην ἀσκόπως, ἀνάπαυσιν θέλων,
'Ὅταν εἶδον ἐμπρὸς μου νὰ λάμψῃ ἡ μορφὴ τῆς'
'Ἦτον ὅλη συμπάθεια, ὅλη γλυκύτης
'Ἡ ὦράϊ' ἀδελφῆ τῶν ἀγγέλων.

'Ἐν ᾧ ἦν ἡ ὁδὸς μου κρημνῶν ἀνοδία,
Καὶ μακρὰν θελλώδη ἐρίζων καὶ μέλας,
'Ἐμειδίασε, κ' ἀφῆνε τὸ πᾶν ἐμειδία,
Κ' ἐξεβλάστησαν ἔσπερος ἄνθη, κ' εὐδία
Διετκέδασ' εὐθὺς τὰς θεέλλας.

Περιβλέπων τὸν κόσμον, σθεστὸν εἶχον βλέμμα,
Καὶ ἦν πέριξ μου σκότος, ἀχλὺς ἦν ἐμπρὸς μου'
'Ἀλλὰ ἔνευσ' ἐκείνη, καὶ μ' εἶδεν ἠρέμα,
Καὶ τὰς φλέβας μου ζέον διέβρευσεν αἷμα,
Κ' ἐφωτίσθη ἡ ὕψις τοῦ κόσμου.

'Ἦτον ἄγρουν τὸ πᾶν, καὶ σκιὰ ὀλεθρία
'Ἐπεφέρετο ἄνωθεν μαίρων ἀθύσσαν.
'Ἀλλὰ ὅταν τὴν εἶδα, σεμνῶς ἠρθῆρα,
Καὶ ἐθάφη ἡ δ.σις, κ' ἐθάφη αἰθρία
'Ἡ αἰγὴ εἰς χρυσὸν καὶ εἰς βύσσαν.

'Ἦτον ὅτε τὴν πλάσιν μελῶν κακοφώνων,
Κρωγμῶν μίσους καὶ ἔριδος ἤκουον πλήρη.
'Ὡς δ' ἐκείνη τὰ χεῖλη διέττελλε μόνον,
Μουσικῶν ἡ ψυχὴ μου ἐμέθυε τόνων,
'Ἀρμονίας τὸ πᾶν ἐπλημμύρει.

Εἰς κωφὸν οὐρανὸν, κ' εἰς γῆν, τόπων δακρύων,
'Ἀπογνώσεως βλέμ' ἀδρανὲς περιάγων,
Γλυκὺ δάκρ' εἰς τὸ ὄμμα τῆς εἶδ' ἀναέρων.
'Ἦν ἀδάμας ἐλέους, κ' ἐστάλαξε λῶν
Τῆς νεκρᾶς μου καρδίας τὸν πάγον.

'Γλῆ, ἔλεγον, εἶναι τὸ πᾶν, ἦν ποικίλην
Σπεῖρ' ἡ τύχη τυφλῆ, καὶ ὁ θάνατος δρέπει'
Τοῦ μετώπου τῆς ὄμους ἰδὼν τὴν καμπύλην,
Ζέον κόσμον ἠσθάνθη, ἠσθάνθη τὴν ὕλην
Νοῦς ὑπέρτερος ὅτι διέπει.

Ποῦ μὲ φέρ' ἡ ὁδὸς τῆς ζωῆς ἡ μονήρης,

Ποῦ; ἠρώτων· κ' ἠπλώθη τὸ λάμπον τῆς ὄμμα.
Οἱ βαθεῖς ὀφθαλμοὶ τῆς φωτὸς ἦσαν πλήρεις,
Καὶ ἀκτίων αὐτοῦ ἀπαυγάζουσα Ἴρις
Τὸ οὐρανίον μ' ἔδειξε ὄμμα.

Πανταχοῦ ἀνοικτοὶ μοὶ προσέχαινον τάφοι,
Καὶ ἀθάνατον μόνον τὸν θάνατον εἶδον'
Εἶχον πένθος ἐντός μου, ἐπόταν ἐστράφη,
Κ' εἰς τὸ φῶς τῶν λαμπρῶν ὀφθαλμῶν τῆς ἐγγραφῆ
Οἰωνὸς ἀθανάτων ἐλπίδων.

Ζωῆς οὕτω πληροῦσα τὴν γῆν, τὸν αἰθέρα,
Καὶ χαρᾶς τὸ παρὸν καὶ ἐλπίδος τὸ μέλλον,
'Ὡς ἀκτὶς φωτεινῆ τὴν ζωὴν μου ἐπέρα,
Καὶ μοὶ ἦτον αὐτὴ τοῦ φωτὸς γλυκυτέρα,
'Ἡ ὦράϊ' ἀδελφῆ τῶν ἀγγέλων.

'ΑΔ. 'Ρ. 'ΡΑΓΚΑΒΗΣ.

—X—

Η ΜΥΡΤΩ ΚΑΙ Η ΔΑΦΝΗ.

'Ἡ Μύρτω ἔχει τῆς αἰγῆς τὴν λάμψι καὶ τὴν χάρι.
Σὰν νύχτα μοιάζει μὲ χλωμὴ ἡ Δάφνη μου φεγγάρι.
'Ἡ Μύρτω τρέχει τῆς ζωῆς λουλούδι· νὰ μίριση,
'Ἡ ἄλλη στέκει ἀκίνητη σὲ τάφου κυπαρίσσι.
Κι' ὅταν ἡ πρώτη ἐρωικὸν τραγοῦδι ψιθυρίξῃ
Τραγοῦδ' ἡ ἄλλη θλιβερό, παράξενο ἀρχίζει.

Μ' ἐλπιδὰ βλέπει τ' οὐρανοῦ ἡ Μύρτω μου τὸ χρώμα,
'Ἡ Δάφνη βλέπει ἄφωνη τῆς γῆς τὸ μαῦρο χῶμα,
Κι' ὅλοι τῆς προσηκόνονται νεκρὸς σὰν νὰ διαβαίνῃ.
Μὲ τὴν χαρὰ τῆς ἡ Μυρτῶ τῆ νεότητός μας τρελλαίνει,
Καὶ πάλι τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη μας χαρίζει,
'Ὅπου τὸ μαῦρο φέρεμα τῆς Δάφνης ἐξορίζει. . .

Θλιμμένη πούλια τὰ μαλλιά τῆς Δάφνης ἀντικρύζει,
Μὲ τὴν δρισοῦλα τῆς αἰγῆς ἡ Μύρτω τὰ χτενίζει
Καὶ μέσα σταῖς τριανταφυλλιαῖς σὰν ζέφυρος δ.αβαίνει'
Σὲ μνημα πέφτει ἄγνωστο ἡ Δάφνη λυπημένη,
Κι' ἀκοίει τὸ παράπονο ποῦ χύνει τὸ τραγόνι,
'Ὅταν στὸ λόγχο ἡ Μυρτῶ μ' ἀηδόνια ξεφαντώνει.

Λέγουν τῆς Μύρτω «σ' ἀγαπῶ» κ' ἡ Μύρτω δὲν θυμώνει,
Τῆς Δάφνης ὄμως ἂν τὸ εἶποῦν τὰ χέρια τῆς σταυρώνει,
Κ' ἡ λυπημένη κεφαλὴ δὴ τρεῖς φεραῖς κινεῖται,
'Ὡσὰν νὰ λέγῃ «Ἐρωτα ἀπὸ νεκρῆ ζητεῖτε . . .»
'Ἄχ! Ἡ Δαφνοῦλα γρήγορα τὸν ἦλιο τόνε χάνει.
—Ὅποιοι δὲν θέλει ἔρωτα γυρεύει νὰ πεθάνῃ.—

'Ἡ Μύρτω μέσα στὰ λευκὰ χιονάτα κρ' ἔπει κάλλη
Κ' ἔχει τὰ μάτια γαλανὰ σὰν θάλασσα, ἡ ἄλλη
— Μαυρυντυμένος οὐρανὸς νέφη λευκὰ δὲ βάζει, —
Μέσα σὲ μαῦρα σύννεφα τὴν λάμψι τῆς σκεπάζει.
Μαῦρα τὰ μάτια, τὰ μαλλιά, τὰ φρύδια, ὅλα μαῦρα
Καὶ μαίρη καὶ ἡ σκέπη τῆς ποῦ παίζει μὲ τὴν αὔρα.

'Ἡ Μύρτω βλέπει ὄνειρα γλυκὰ στὸ προσκεφάλι.
'Ὅνειρα βλέπει ἐξυπνη καὶ θλιβερά ἡ ἄλλη.
'Ἡ Μύρτω μ' ὅλα τοῦ χωριοῦ μιλεῖ τὰ παληκάρια,
'Ἡ Δάφνη μὲ τὰ σύννεφα καὶ τ' ἄγρια χορτάρια.